

Παναγιώτης Μαυροειδής

Θα έχουν παρατηρήσει σίγουρα και άλλοι/ες: την έξαλλη επιθετικότητα και το μίσος που εκδηλώνεται στο διαδίκτυο, απέναντι σε συλλογικότητες ή ανθρώπους που αντιστέκονται.

Δύο ακραία αλλά όχι μοναδικά παραδείγματα:

«Ο Ρούτσι κάνει δήθεν απεργία πείνας, αλλά το βράδυ τρώει κρυφά μπριζόλες». Ορισμένοι μάλιστα «αποκαλύπτουν» ότι αυτές του «τις πηγαίνει η Καρυστιανού και γλεντοκοπάνε μαζί»

«Όσοι μετέχουν στο στολίσκο ελευθερίας και αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, απλά κάνουν κρουαζιέρα ειδικών συνθηκών ή/και "απεργία πείνας» για να χάσουν κάποια κιλά».

Σπάνια πρόκειται για ασχετοσύνη και κακή πληροφόρηση. Για αυτό και δεν έχει ιδιαίτερο νόημα η προσπάθεια «αποκατάστασης της αλήθειας» σε αυτούς.

Από τα προφίλ των ανθρώπων που βγάζουν τόση σκατοψυχιά, φαίνεται σαφώς ότι πρόκειται για ακροδεξιά καθίκια και η σκατοψυχιά τους ξεχειλίζει και σε άλλα θέματα.

Ας το σκαλίσουμε λίγο περισσότερο ωστόσο.

Για μια ορισμένη κατηγορία ανθρώπων, ισχύει ότι όσο μεγαλύτερη επίγνωση έχουν πως

κάποιοι άνθρωποι μάχονται συλλογικά για την αλήθεια και το δίκιο, τόσο περισσότερη ανάγκη νιώθουν να εκφράσουν τυφλό μίσος απέναντί τους.

Το μίσος αυτό είναι **τυφλό**, αλλά **δεν είναι άστοχο**. Έχει στόχο να κάμψει όσους επιμένουν να αγωνίζονται. Να έρθουν και αυτοί τελικά σε μια κατάσταση, αν όχι αποδοχής της αδικίας και της ψευτιάς, τουλάχιστον της αποδοχής του **μάταιου** του αγώνα τους.

Αν συμβεί αυτό, τουλάχιστον σε ένα μικρό βαθμό, οι κατηγοριοί όσων αγωνίζονται, θα αισθανθούν καλύτερα.
Κονταίνοντας άλλους, νιώθουν ψηλότεροι.

Και έχουν αυτή τη βαθιά «ανάγκη» του ποιος είναι και πόσο ψηλά ή χαμηλά, ακριβώς διότι δεν μπορούν να σκεφτούν και να δράσουν με όρους **κοινωνικού πολιτισμού αλληλεγγύης**, αλλά μόνο με το «μέτρο» του **ανταγωνισμού**.

Η ψύχωση για «ανωτερότητα» πάει μαζί με το άγχος του ερωτήματος *«μήπως είμαι κατώτερος από τον άλλο;»*

Στο πλαίσιο αυτό, το παθιασμένο μίσος εναντίον όποιου βαδίζει έξω από το πλαίσιο του ανταγωνισμού και του «πολέμου όλων εναντίον όλων», επιλέγοντας την αλληλέγγυα δράση, είναι μια κάποια λύση.

Μπορεί να δώσει νόημα σε μια άδεια ζωή κενή νοήματος και του χειρότερου αισθήματος κατωτερότητας, που είναι ακριβώς αυτό που δημιουργεί ο ίδιος για τον εαυτό του.

Η αίσθηση κατωτερότητας είναι πολύ ισχυρή, οδηγώντας σε εχθρότητα που θα βρει την αφορμή να εκδηλωθεί με ένα πικρόχολο, υποτιμητικό, φαρμακερό σχόλιο.

Προς τα “πάνω”, προς τα αφεντικά τους, αδυνατούν να κοιτάξουν, τους τρέμουν, ακόμη και αν πληρώνονται από αυτούς για βρώμικη δουλειά. Προς τα “δίπλα” και “κάτω”, είναι ευκολότερο. Αν μάλιστα μπορέσουν να πατήσουν και πάνω σε κάποιον, γοητεύονται διότι έτσι νιώθουν ότι δεν είναι αυτοί στον πάτο, αλλά άλλοι.

Οι άνθρωποι που κάνουν αυτά τα σχόλια, εύχονται να δουν **γονατιστούς όσους αγωνίζονται**. Για αυτό και δεν μπορούν να συγκρατηθούν και να μη φανερώσουν τη χαρά τους ακούγοντας για κάποιο στραβοπάτημα, ατόπημα ή ατύχημα του ανθρώπου που αγωνίζεται και αυτοί φθονούν.

Την παλιά εποχή, το κακόβουλο κουτσομπολιό ήταν η έκφραση αυτού του φθόνου και της δειλίας μαζί. Όλα πίσω από την πλάτη του άλλου. Ωστε να μη μπορεί να επιβεβαιωθεί ή διαψευστεί η συκοφαντία. Ή και για να μπορεί να σηκώσει ο συκοφάντης τους ώμους του ψηλά αν βρισκόταν ενώπιος ενώπιω με την αλήθεια αυτού που διέβαλε. Το κουτσομπολιό, ήταν πάντα το προκάλυμμα του φθόνου, ένας βολικός τρόπος να τον εκτονώσει, ανταλλάσσοντας κακόβουλες φήμες και ιστορίες. Σήμερα, σε αυτό προστίθεται η περιβόητη ανωνυμία του ίντερνετ, όταν ο συκοφάντης κρύβεται πίσω από ένα άβαταρ ή ένα ψεύτικο προφίλ.

Όσο καταφέρνει τα σχόλιά του να στάζουν χολή, όσο περισσότερο απέχουν, ενσυνείδητα, από την αλήθεια, αλλά πλήττουν βαθιά αυτούς που παλεύουν για αυτή, τόσο ηδονίζεται ο συκοφάντης!

Συνήθως σε όλα αυτά πρωταγωνιστούν **ακροδεξιοί και φασίστες** και αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Συνηθίζουν να εμφανίζονται ως «απλοί» άνθρωποι, χωρίς ιδιαίτερη πολιτική γνώμη ή σχέση με την πολιτική. Κατά μια έννοια, παρουσιάζονται ως «ανθρωπάκια».

Μπορεί και να ξεκίνησαν έτσι.

Το «ανθρωπάκι» μπορεί να εξελιχθεί σε οτιδήποτε.

Μπορεί να μοιραστεί το φόβο του με τους άλλους και να στραφούν μαζί κατά της αδικίας, της εκμετάλλευσης και του ψέματος που τα συγκαλύπτουν, μισώντας το σύστημα που τα αναπαράγει. Και να γίνει έτσι άνθρωπος.

Κάλλιστα όμως μπορεί να πυκνώσει τις γραμμές αυτών που μισούν όσους αγωνίζονται και μάχονται κατά της αδικίας, της εκμετάλλευσης και του ψέματος. Και γίνεται φασίστας.

Οι περισσότεροι από αυτούς, αν ρωτηθούν αν είναι φασίστες, θα πουν «όχι βέβαια!». Δε λένε πάντα ψέματα σε αυτό. Διότι η πορεία τους προς αυτό το δρόμο, έχει χαραχθεί όχι ατομικά και ελεύθερα από τους ίδιους, όχι με σκέψη και γνώση, αλλά τελικά από τις «ανάγκες» του πιο βρώμικου καπιταλιστικού συστήματος που σώζεται χάρη στην αφανή χειραγώγηση που πετυχαίνει πάνω σε αυτό το «μέσο ανθρωπάκι». Όχι μόνο χάρη σε αυτό, αλλά αυτό είναι μια άλλη συζήτηση...